

Модерна грчка драма не одиграва се у амфитеатрима, него на вратима банака и око банкомата. Медији, помало хистерично, данима нас засипају причама о економској катаклизми која ће запљуснути разуђену грчку обалу. Банкрот, слом, стечај, пропаст, самоукидање државе – речи су које користе да би нам дочарали финансијске прилике у Грчкој.

Дежурни саветници препоручују Србима да овог лета на плаже понесу довољно парадајза, да из подрума изваде већ заборављене канистере за бензин и само тако, самоодрживи, крену пут Егеја. Грађани су збуњени, неки отказују и летовање.

Када се разгрне та гомила фраза, анализа, претњи и уцена, цела драма своди се на следеће: браћа Грци нису до уторка уплатили једну рату од милијарду и шесто милиона евра Међународном монетарном фонду. Немају одакле. Траже продужење рокова, али банкари немају превише слуха за њих. Наравно, није грчки проблем 1,6 милијарди. Има и других рата које доспевају, за годину дана двадесетак, а укупно невероватних триста милијарди евра. Грчки дуг, у правом смислу те речи.

Дан после истека грчког рока ММФ је саопштио да је постигнут договор који ће омогућити Украјини додатних 1,7 милијарди долара.

Сигурно би им дали и више, само да су Грци дан раније уплатили њихову рату. Емемевовци кад науме у Србију, не резервишу карте док им Вучић не јави да је скресао

пензије, али зато врло радо већ годину дана интензивно инвестирају у Украјину. Од марта прошле године пребацили су им 17 милијарди долара, да подстакну јавну потрошњу или повећају војне плате, купе нове гранате и суве оброке за армију.

Украјина је земља у рату, на ивици банкрота, с празном државном касом, јавним дугом од 94 одсто БДП-а, а спољни дуг премашује 158 одсто БДП... Ништа од тога није спречило светске банке да за годину дана у ову земљу уложе готово 20 милијарди долара у производњу – патњи, жртава и смрти. Кад преговарају с другима, ту нема сентименталности: услови, структурне реформе, штедња, одрицање и редовне уплате. Тако данас функционише глобална економија, на чисто економским принципима. Или можда не?

Најгласнији заговорници тезе да се дугови морају враћати, да никоме нема отписа кредита – јесу Немци. Разумљиво, јер они највише потражују новца од Грка, седамдесетак милијарди евра. Ипак, можда би неко могао да подсети Немце да баш они никада нису вратили своје дугове. У последњих стотинак година три пута су банкротирали, али су им три пута отписивали дугове.

Примери Грчке, Украјине, Немачке откривају да је Ајнштајн заправо био економски аналитичар, јер је економија прилично релативан појам.

На почетку и на крају свега су голи интереси. Геостратешки, политички, економски, а све остало, рате, камате, рокови, преговори, уговори мање су битни пратећи детаљи.

(Политика)